

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De coacto Constaninopoli Concilio. Capvt VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

Imperii verò pars, quæ spectat ad Orientè, ex multorū nequitia hanc erroris labem contraxit. Nam Arius presbyter Alexandria, vrbis Aegypti, istam contra filiū Dei blasphemiam primus omnium in lucem edidit. Deinde Eusebius, Patrophilus, & Aetius Palæstini: Paulinus, & Gregorius, Phœnices: Laodiceæ, Theodotus, & eius successor Georgius: post hos Athanasius, & Narciscus Cilices, semina ab Ario per nequitiam iacta nutriuerunt. Tum Eusebius, & Theognis Bithyni: Menophantus Ephesius, Theodoros Perinthius, Maris Chalcedonius, & alii quidam ex Thracia, sola improbitate nobilitati, diu ista zizaniorum femina & rigarunt, & fouerunt. His malis agricolis subsidio fuit cum nimia Constantii facilitas, tum improba Valentis nequitia. Ob hanc causam solum Theodosius episcopos Constantinopoli in vnum conuenire mandauerat. Qui cum omnes ad centum quinquaginta numero eo aduenissent, vetuit ne quisquā ei indicaret, quis esset magnus ille Meletius. Volebat enim ex visione, quæ ei in somnio apparuisset, illum agnoscere. Vbi autem in palatiū ingressus est, totus episcoporum cœtus, ad magnum Meletium, cæteris omnibus relictis, accurrit: & veluti filius patris amatissimus, diu admodum paterno aspectu frui cupit: eum cū plecti, oculos, labra, pectus, caput, & dexteram, quæ coronā ei imposuerat, osculari cœpit: quinetiam, visionem quæ se ei obtulerat, exponere. Postremò cæteros omnes humanitùs excipere, & vt de rebus propositis consilium ineant, tanquam patres benignè orare.

De coacto Constantinopoli Concilio.

CAPVT VIII.

Eodem tempore Gregorius, qui nouissimè iam ecclesiam Nazianzenam rexerat, Constantinopoli vitam egit: & partim Arianae blasphemiae se fortiter opponendo, partim sancti populi animos aqua doctrinae euangelicæ rigando, partim oues à grege aberrantes cōquirendo, partim deniq; eas ab herba lethali liberando, gregē ex paruo magnū effecit. Hunc cū vidisset diuinus Meletius, & ppositū eorū qui canonē conscripserunt, cōsiderasset (nā quò ambitionis materiam præciderent vetuerūt episcopum de vna sede

THEODOR. HISTOR.

ad alteram transferri) ratū fecit, vt diuinissimus ille Gregorius Constantinopolitanum præsulatum teneret, ipseq; non longo tempore interposito, ad vitam doloris & ægritudinis expertem migravit, quem omnes, qui dicēdo aliquid poterant, funebribus orationibus egregiè laudare aggressi sunt. At Timotheus episcopus Alexandriae successor Petri illius, qui Athanasii in eo præsulatu, velut hæres fuit, Maximum quendam Cynicum, statim vt pilos Cynicos ei iam abraferat, episcopum Constantinopolis pro Gregorio illo admirabili ordinauit. Iste Maximus erat etiam peruersæ doctrinæ Apollinaris præstigiis admodum cæcatus. Cæterum episcopi id temporis Constantinopoli in vnum coacti, facinus tam absurdum non tulere. Erant enim viri planè admirabiles, & diuinæ pietatis ac sapientiæ studio accessi. Ex quorum numero fuit Helladius Basilii Magni in episcopatu successor: Gregorius item & Petrus, fratres Basilii: Amphilocheus etiam Lycaoniæ Antistes, ex optimis Pisdarum & Cilicū. Aderant præterea Diorus Pelagius episcopus Laodicēsis, & Eulogius Edeffæ, Acacius quoq; & Isidorus nostræ ecclesiæ episcopus: Cyrillus Hierosolymorum, & Gelasius Cæsariæ Palæstinæ, vir & doctrina, & moribus insignis, & alii deniq; plurimi virtutis athletæ. Omnes hi tunc ab episcopis Aegypti se segregantes, diuinos conuentus cum Gregorio Magno celebrarūt. At diuinus ille Gregorius orat illos, vt cum iam de concordia constituenda conuenissent, ea quæ ad concordiam mutuam spectent, vnius hominis iniuriæ præferre velint. Nam ego inquit, multis curis liberatus, ad tranquillitatem quæ mihi pergrata est, memet recipiam: & vos itidem post longum illud & graue bellum pace optatissima fruimini. Valde enim absurdum esset, vt iam è telis hostium erepti, mutuò alius alium ferire, & nostras ipsorum vires conterere aggredieremur: quandoquidem eo pacto hostibus non parū daremus lætitiæ. Quare virum conquirite præstabilem, & sapientem, qui prouinciam tam plenam curarum tum capessere, tum probe administrare possit, eumque episcopum designate. Quibus rationibus persuasi præstantissimi illi pastores, Nectarium, virū patritium, generis splendore eximiū, & virtutibus cuiusq; modi exornatum, illius vrbs amplissimæ episcopum creauerunt.

uerunt: Maximum autem utpote Apollinaris amentia imbutum, episcopali dignitate spoliarunt, eiq; ecclesia interdixerunt. Porro autem cum canones pro recta ecclesie administratione conscripissent, statuisentque, ut fidei formula in concilio Nicæno ædita, firma ac stabilis maneret, singuli domum reuerterunt. Sequenti ætate, quàm pluri mi eorū ad eandē urbem denuò regressi (necessaria enim ecclesie negotia eos illò reuocauerant) epistolam à concilio episcoporum in Occidente coactorum acceperunt: quæ illos hortabatur, ut Romam, ubi iam maximus episcoporū cætus congregatus erat, accederent. At tam longū iter suscipere, cum nihil inde lucri se facturos putarent, omnino recusarunt illi quidem: sed tamen scripserunt epistolam, qua tum tempestatem contra ecclesias excitatam eis significabant, tum illorum subnotabant in ea re negligentiam, tum deniq; doctrinā apostolicā summatim perstringebant. Verū ea ipsa epistola eorum, qui ipsam scripserint, fortitudinem & sapientiam multò apertius declarabit.

Libellus Synodicus à concilio Constantinopolitano ad episcopos missus. CAP. IX.

Dominus honoratissimis, & cū primis reuerēdis fratribus, ac collegis, Damaso, Ambrosio, Brittoni, Valeriano, Acholio, Auemio, Basilio, & cæteris sanctis episcopis in celebri vrbe Roma conuocatis, sanctum concilium orthodoxorum episcoporum in ampla vrbe Constantinopoli coactorum in Domino Salutem.

¶ **M**ultitudinem calamitatū nobis à dementis sectæ Ari-
 næ principibus inflictarum vestræ reuerentiæ tanquā
 earundem ignaræ exponere narrareq; erit fortasse su-
 peruacaneum. Nam neque vestram pietatem res nostras
 tam paruo æstimare arbitramur, ut de his docendi sitis, pro
 quibus deberetis nobiscum vnā condolecere, neq; eiuf-
 modi sunt tempestates illæ, quibus vndiq; iactamur, uti
 propter earum paruitatem vos latere queant. Quinetiam
 tempus persecutionis adeo nuper præterit, ut nō illi solū,
 00 5 qui